

TE VAGY
URAM,
AZ EGYETLEN
KINCSEM!

2 Életige

2010. február

„Én vagyok a kapu. Aki rajtam keresztül megy be, üdvözülni, ki-bejár és legelőt talál.”

Jn 10,9

A Gen3 Központok gondozásában Chiara Lubich írásának felhasználásával

Vegyük nagyító alá...

Tehát Ő valóban út,
kitárt kapu az Atya felé:
Istenhez vezet.

Mikor vált Jézus a
Szentháromságra teljesen
nyitott, kitárt kapuvá?

Akkor, amikor úgy tűnt, hogy
az Ég kapuja bezárul előtte:
akkor lett Ő az **Ég kapuja**
mindannyiunk számára.

Ő már megtette a maga részét.
De **mindannyiunknak hozzá
kell tennünk a magunk kis
részét**, azzal, hogy odamegyünk
ehhez a kapuhoz, és átlépünk
rajta.

Hogyan?

Amikor ránk tör a **csalódottság**
érzése, amikor valamilyen
megrázkódtatás ér – bármilyen
szerencsétlenség vagy váratlan
betegség – mindig gondolhatunk
Jézus fájdalmára, akiben mindez
megtestesült (és ezer más
sz szenvedés is).

Melyek a mi „szűk kapuink”?

Igen, Ő jelen van mindabban,
ami fájdalom-ízű. Minden
sz szenvedésünk az Ő egy-egy
neve. Törekedjünk tehát
**felismerni Jézust az élet
megpróbáltatásaiban.** Elég,
ha hittel ennyit mondunk neki:

„Te vagy, Uram,
az egyetlen
kincsem”

Elég, ha konkrétan
teszünk valamit, hogy
enyhítsük „az Ő”
sz szenvedését a
szegényekben és a
boldogtalanokban.

Például:

Így átmegyünk a
kapun, és
rátalálunk egy
eddig ismeretlen
örömmre, az élet
új teljességére.

Történt egyszer,
hogyan...

Angela
(Olaszország)

Egyszer mindenféle konkrét ok nélkül az a gondolatom támadt, hogy minden **sokkal könnyebb lenne, ha abbahagynám az Evangélium életét.** Nem kellene erőlködnöm, hogy elsőként szeressem, hogy mindenkit szeressem! Nem hittem benne tovább. Úgy tűnt nekem, hogy teljesen haszontalan, sőt, majdhogynem hülyeség az egész! Elvesztettem Jézust. Szörnyű volt, egyedül voltam és egyáltalán nem voltam boldog. Énem egyik része akarta Jézust, a másik része visszautasította őt. Sokat imádkoztam, annak ellenére, hogy úgy tűnt, hogy ő nincs többé. Egyik vasárnap este elmentem a misére. Nem követtem a misét, nem volt kedvem hozzá. Szomorú voltam. Felemeltem a tekintetemet és megláttam a keresztet: itt van Jézus, aki a kereszten saját elhagyottságát kiáltja. Különleges volt az a kereszt, mert én is pont, ilyen **elhagyottnak éreztem magam.** Mintha pontosan hozzám jött volna. **Akkor szembenéztem fájdalmaimmal.** Felismertem őt kétségeimben és szomorúságomban és megszerettem őt. Belül kitörő örömet éreztem. Hálát adtam Istennek ezért a szerencséért, hogy **korábban soha sem tapasztalt szeretetben volt részem.**

Írd le te is a tapasztalataidat itt:
www.teens4unity.net